

Tvær smásögur.

1. Jóðsóttin í vinnumanninum.

2. Svefnsama vinnukonan.

4 blöð qto.

17.

Í Ameríku eru, eins og vortu má, fjöldi kvæmefelaga. Eitt þeirra hafði það eitt á stefnunum sínum að bjóða. Félagið var fjölmenns nið og hafði fengið á sig gott og mikið orð fyrir það, hve-
benneith það vori: Það brást nokkum aldrei að menn fengju
bætur sínar heyrðar og óstær uppsjölltar, ef þeir snéru sér til
félagsins ~~þess~~ með vanda máli sínu og boðuðu margir vel fyrir, en það
kann allt í félagsjóð, til líttar bágstöddu fólki þar í boðinu.

En svo bar það við, að sumrar félagskonur höfðu verða
varan við óánægju einnar félagskonur og höfðu heyrð, að
hinn hefði haft um orð að segja sig úr félaginu, vegna þess -
eins og svo títt er um nið í þessum félaginu, - að hinn hefði
elkert annað uppsjár félagskapinum en það, að greiða idgjöld
sín, og hefja hann frá annari nauðsynlegri og andsamari
vinnu, m. ö. v: Félagið vori elki fyrir hann, heldur aðra, sem
létid eða elkert leggu af mótum, en það litlu sem vori, þá
fengi hinn elkart af því.

Förstöðukonan samsakadi málið nið ganngefilega og
kannst að þeirri niðurstöðu, að ástodur óánægðu konur
vorn af allt öðrum orsökum en þeim sem hinn lét í vori
vaka; hinn kalladi hann því fyrir sig og sagdi:

„Olkur þykir létt að missa yður úr félaginu og viljum elkri að
félagskonur gefi öðrum effir dæmi með því að hlampa svonu
úr því á nokkurn vandruga ástodna, enda vitnum við
að ástodur þor, en þér beid fyrir yður og létid uppsi, en allt
aðrar en þor í kann og veru eru; við vitnum ofurvell hvað yður

liggur á hjarta og það gefum úd lagad með högu móti. Sjáid nú til: Við oflunum að biðja fyrir yður, að þogar stund yðar nálgað, þá verði það ekki þér, sem talid út feraktinnar, sem þessu hlýtur að verða samfara, heldur verði það sá, sem verknáðinnu hefir valdið".

Óánægðakonan setti sig úd þetta og vauð kyrrifélaginn. Félagstjórnunna höfðu nú, sem aftar augu á hverjum fingri og báðu náðvannakonu Óánægðu Konunnar að fylgjast sem best með hennar og ástandi hennar.

Þoo var það einu morgun, að náðvannakonan stendur á heimili Óánægðu Konunnar, lítur vinnukonu hennar og spyr:

"Er fríur heima?" - "Já hún er heima." "Og hvernig líður henni?"

"Á gottlega! Hún er barn ekki komin í fótur."

"Hún er þó ekki veit, vona ég!"

"Hví, - en hún átti barn í nótt."

"Hví, nú, það hélt ég þó að vori einu ástoda til þess að hún vori veit, en hvernig gætti það annars?"

"Alveg á gottlega! Hún fann ekki til!"

"Hvoad sojð þér? Fann ekki til? - Já, nú er ég alveg hissa!"

"Er - er - er maðurinn heima henna?"

"Já, hann er heima."

"Og hvernig líður honum?"

"Á gottlega, hann verður aldrei veitur, en vinnumaðurinn oppar hefir legid með háhljóðum í alla nótt!"

Soefnsama vinnu Kona.

19

1.

Í Kaupstadarbotpi sínu, með 8-9 hundruð íbúum,
þjúggu prestshjóninu, lathnisthjóninu, systunnaushjóninu
og helztu burgeisar systunna. Presturinn var rímlega
frúþugur að aldri, mikils-metinn af öllum og síðavandur
niðug. Kona hans, prestsfrúin, var og mikilsverð kona, og
var hún forstöðu kona kvemfélagsins þar í þorpsinu og
formaður samnaðsklebbisins þar, en í honum voru einnig
helztu hefðarkonur og meyjar þorpsins um 30 að tölun,
giftar konur og ógiftar, sem venjulega stéttust á um
spád, að bjóða öllum meðlimnum Klebbisins heim til sín
með sauuna sína og annað verkfæri en þótt höfðu með
höndum. Þýsti þessi tilhögnu þeirra félags-lyndi góðu
á milli þeirra og var þeim til mikillar stæmmunar,
enda bar þú margt á góma, eins og tótt er meðal kvemma.
Við var svo við, að prestshjónin höfðu niðlegu vistad
til sín nýja vinnu konu, unga og laglega fello, en sá
galli var á henni, að hún var óvenjulega kvöldsof og
tók hún þetta fram sjálf við prestshjónin, þegar hún
vistadist hjá þeim. Þau létu sér spád vel líka, en tóku
spád fram við hana, niðug ákvæðid, að hún létu þau vita, hve-
nor hún fór að hætta og áminnti presturinn hana sjálfur
oft og idulega um þetta, því hann vildi ekki að hún væri
að slopast úti á gófu á kvöldin. Með þessu þóttist prestur-
inn líka geta fylgt betur með því, hvað stúlkunni líd og
lofadi hún hjónunum að misnota þetta á engan hátt,

heldur láta þau vita í hvert skipti sem hún hefi lokið -
verkum sínum í kvöldin og vilði ganga til náða.

Þoo var það kvöld eitt, að prestkonan band öllum meðlimum
samna klúbbsins heim til sín með samna sína og sátu ní
allar konur og meyjarnar inni í stofu hjá prestinum, hvar
við sína vinnu og höfðinu saman. Preststjónin vor þar
einmig og sátu þau hvort um sig í sínum stól í miðju gólfi,
presturinn hélt í bandhestu um útlidina en presto-
konan vatt bandid af hestum í hnykil. Var þetta
kyrslát skemil og öllum til himna mestu án ogju sem
inni voru.

Þu náttmálalíid er band ofurhöggt að dýrum og þeim
lotið upp í hálfu gátt. Þá þá allir vinstadilar, að inn í
gottinni gogist höfuð vinnukonunnar, með hálflokunum,
svæfþunngum augnum og heyrta hana segja:

"Séra Jón! - Séra Jón! Þú er ég að hugsa um að fara
að hátta!"

Háttvirfu tilheyrndur!

Þú er ég að hugsa um að fara að hátta og beið yður
öllum góðar nætur.

Þótti fyrir árið sem er að líða, og gleðilegt
og farselt niðr á, yður, og öllum tilheyrnum!